

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ศึกษาความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี และเพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่าง คัดเลือกโดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากประชากรกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ที่มีบัญชีรายชื่อในปีการศึกษา ๒๕๕๗ ว่าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๓๕ คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๓๓ คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๓๐ คน รวมจำนวนทั้งสิ้น ๙๘ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๐ สถิติที่ใช้ในการทำวิจัย ประกอบด้วย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ส่วนสถิติที่ใช้ศึกษาวัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ สถิติการแจกแจงแบบที่ชนิดที่เป็นอิสระจากกัน (t-dependent) และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance : ANOVA) ถ้าปรากฏนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffé)

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

๕.๑.๑ ข้อมูลทั่วไป

นักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน ๙๘ คน เป็นนักเรียนหญิง ๕๑ คน (คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๐๔) และนักเรียนชาย ๔๗ คน (คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๙๖) ส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๕.๗๑ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ รองลงมาร้อยละ ๓๓.๖๗ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และร้อยละ ๓๐.๖๑ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ตามลำดับ

๕.๑.๒ ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ที่ ๑ ศึกษาความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

การศึกษาความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนชายหญิง ส่วนใหญ่นักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยสูงมากกว่านักเรียนหญิง และพบว่ามีความเข้าใจเบญจศีล ทุกข้อ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโดยจำแนกตามระดับชั้นการศึกษา พบว่า

ความเข้าใจในศีลข้อ ๑ เว้นจากการฆ่าสัตว์ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในเรื่องเบญจศีลที่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ความเข้าใจในศีลข้อ ๒ เว้นจากการลักทรัพย์ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในเรื่องเบญจศีลที่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ความเข้าใจในศีลข้อ ๓ เว้นจากประพฤตินิคมในกาม พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในเรื่องเบญจศีลที่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ความเข้าใจในศีลข้อ ๔ เว้นจากการพูดเท็จพบพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในเรื่องเบญจศีลที่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ความเข้าใจในศีลข้อ ๕ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในเรื่องเบญจศีลที่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

วัตถุประสงค์ที่ ๒ ศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ผลการศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของนักเรียนโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเข้าใจเกี่ยวกับศีลทุกข้อ ผู้วิจัยได้พิจารณาจัดอันดับจากค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจเรื่องเบญจศีลจากคะแนนต่ำไปคะแนนสูง พบว่า ความเข้าใจเกี่ยวกับศีลข้อ ๔ เรื่องเว้นจากการพูดเท็จ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด รองลงมาคือศีลข้อ ๓ เว้นจากประพฤตินิคมในกามศีล

ข้อ ๕ เว้นจากการตี๋มสุราเมรัย ศิลข้อ ๑ เว้นจากการฆ่าสัตว์ และศิลปข้อ ๒ เว้นจากการลักทรัพย์ ตามลำดับ

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

ความเข้าใจเรื่องเบญจศีลของโรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่ มีความเข้าใจเรื่องเบญจศีลไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปข้อ ๔ เรื่องเว้นจากการ พุดเท้ง มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด รองลงมาคือศิลปข้อ ๓ เว้นจากประพตติผิดในกามศิลปข้อ ๕ เว้นจากการตี๋มสุราเมรัย ศิลข้อ ๑ เว้นจากการฆ่าสัตว์ และศิลปข้อ ๒ เว้นจากการลักทรัพย์ ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของ **ชนิสรา ศิลานุกิจ** ที่ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมเชิง จริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ ๓ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ การศึกษาเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ ๓ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน ๓๑๖ โดย เนื้อหาที่ใช้การวิจัย มี ๗ ด้านได้แก่ ด้านความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความ เสียสละ การพึ่งตนเอง ความสามัคคีและความขยันหมั่นเพียร การวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง เดียวและทำการแปลผลโดยวิธีเซฟเฟ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดย ภาพรวมแต่ละรายด้านอยู่ในระดับสูง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรม โดย ภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ส่วนด้านไม่มีความแตกต่างกัน เป็น ด้านระเบียบวินัยและด้านการพึ่งตนเองนอกนั้นมีความแตกต่างกัน๓.นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ส่วนด้านที่ไม่แตกต่างกันเป็นด้านความมีระเบียบวินัยด้านความเสียสละและด้านการพึ่งตนเอง นอกนั้นมีความแตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ **ปนัดดา ปัญญา** ที่ได้ศึกษาเรื่อง การ รับรู้ค่านิยมพื้นฐาน ๕ ประการ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ ๒ โรงเรียนดาราวิทยาลัย อำเภอเมือง เชียงใหม่ พบว่า นักเรียนโดยรวมมีพฤติกรรมในการรับรู้เกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน ๕ ประการ โดย การปฏิบัติบ่อยๆ เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการรับรู้ค่านิยมด้านความ รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์โดยการปฏิบัติเป็นประจำ ส่วนพฤติกรรมในการรับรู้โดยการ ปฏิบัติบ่อยๆ คือ ด้านการประหยัดอดออม การปฏิบัติตามคุณธรรมทางศาสนา การมีระเบียบวินัย และเคารพกฎหมาย การพึ่งตนเองขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ และผลการศึกษาของ **รัตนกร วงศ์ศรีและคณะ** ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนักเรียนนักศึกษา โรงเรียนลำปางพณิชยการและเทคโนโลยี จังหวัดลำปาง เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานพัฒนา คุณธรรม จริยธรรมนักเรียนนักศึกษา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอน จำนวน๑๙๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนมีการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมควบคู่กับกิจกรรมการเรียนการสอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยการกำหนดระเบียบปฏิบัติของนักเรียนนักศึกษาและการควบคุมการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ **จิตรภาวิน เอี่ยมอ้าย** ได้มีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขของนักเรียนช่วงชั้นที่ ๔ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง พฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข จำแนกตามเพศระดับชั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัย ความเพียงพอของรายได้ของนักเรียนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือน พบว่า นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ เพศหญิงมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขมากกว่าเพศชายและผลการวิเคราะห์ตัวแปร สัมพันธภาพในครอบครัว มโนภาพแห่งตน แรงสนับสนุนทางสังคมจากครูและแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนของนักเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขได้แก่สัมพันธภาพในครอบครัวแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มโนภาพแห่งตน และแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู โดยตัวแปรสัมพันธภาพในครอบครัว ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ ๑ แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ ๒ มโนภาพแห่งตนได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ ๔ ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขได้ร้อยละ ๒๘ ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ **นิภาพรณ วงศ์หนองแว** ได้ทำการวิจัย เรื่อง “คูรักรักวัยเรียน” การคบเพื่อนต่างเพศฉันทู้สาวของนิสิตนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศฉันทู้สาวมีสองปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยภายนอก พบว่า ในครอบครัวมีความรักและสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน แต่ห่างไกลจากพ่อแม่จึงมีอิสระในการใช้ชีวิตเห็นเพื่อนนิสิตนักศึกษามีคูรัก จึงเกิดการเลียนแบบกัน โดยมีแรงผลักดันจากสื่อบันเทิงต่างๆ ที่แสดงออกด้านเพศให้ได้เรียนรู้ อีกทั้งหอพักหรือที่พักอาศัยเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกันได้อย่างเสรีพร้อมกับใช้โทรศัพท์มือถือที่มีอยู่ติดต่อนานได้ตลอดเวลา จึงเกิดพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศฉันทู้สาวขึ้น แต่ความไม่เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมไทย จึงปิดบังความจริงเบี่ยงลึงก์ต่อพ่อแม่และบุคคลรอบข้าง ทำให้ต่างคนต่างเข้าห้องพักเป็นของตน วิธีชีวิตคู่

เกิดขึ้นเฉพาะในห้องพักของนิสิตนักศึกษาชายเท่านั้น ปัจจัยภายใน พบว่า เป็นความต้องการความรัก ความอบอุ่นจากเพศตรงข้ามตามธรรมชาติแห่งวัย แต่ยังไม่มั่นใจในอนาคตหากพบคนใหม่ที่ดีกว่าก็พร้อมที่จะเปลี่ยนไป นิสิตนักศึกษาชายแอบไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น เพื่อความแปลกใหม่ในเพศรส คิดว่าการมีคู่รักเป็นการหาประสบการณ์ทางเพศ และได้เรียนรู้เพศตรงข้ามทั้งนิสิตนักศึกษาชายและหญิงเห็นว่าการมีคู่รักไม่ใช่เรื่องเสียหาย และการศึกษาของ **ชูลีรัตน์ สุวรรณทะ** ได้ทำการวิจัย เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยหลักเหตุผล การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยหลักเหตุผลต่างกัน มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยหลักเหตุผลสูง มีการเห็นคุณค่าในตนเองในรายด้านและภาพรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยหลักเหตุผลต่ำและนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยเหตุผลต่างกัน มีพฤติกรรมการควบคุมตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.๐๑โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยเหตุผลสูง มีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในรายด้านและภาพรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมด้วยหลักเหตุผลต่ำ

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

โรงเรียนวัดชลอ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องเบญจศีลให้นักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. พัฒนาชุดสื่อเสริมการเรียนรู้เรื่องเบญจศีล
2. ศึกษาวิเคราะห์ประเด็นปัญหาของการไม่เข้าใจเรื่องเบญจศีล